



Ngọc Xuân

Tôi qua Mỹ theo chương trình “Ra Đi Có Trật Tự” cho nên tôi không phải trải qua những tháng ngày gian khổ, cướp bóc, hãm hiếp, và đói khát trên biển cả mênh mông... như những hoàn cảnh vượt biển thương tâm khác.

Hoa Kỳ là một miền ĐẤT HỨA mà ai cũng muốn đến nhưng ngày ra đi lòng tôi đau như cắt bởi vì tôi phải bỏ lại nơi chôn nhau cắt rốn, bỏ lại những người thân, bạn bè và biết bao là kỷ niệm để đi tìm một cuộc sống mới nơi xứ lạ quê người, một nơi hoàn toàn khác biệt về phong tục, tập quán,... Và tôi tự hỏi, phải làm thế nào để thích nghi với hoàn cảnh đó?

Hiện nay, cuộc sống của tôi đã ổn định tuy nhiên tôi vẫn không bao giờ quên nơi tôi đã sinh ra và lớn lên. Mỗi khi nhớ đến THÁNG TƯ ĐEN tôi vẫn u hoài một nỗi niềm riêng, lòng rất đau thương!

Hồi Tưởng

Trước ngày 30 tháng 4 năm 1975 vài hôm, Thanh Tường, bạn tôi, ôm sau lưng tôi, trên chiếc xe Honda chạy quanh thành phố Sóc Trăng.

Quang cảnh lúc bấy giờ rất hỗn loạn, thành phố điêu tàn, đồ nát. Nhiều người đã di tản bỏ lại nhà cửa, tiệm xá, văn phòng,... Thừa cơ hội có nhiều người xông vào đập phá để hôi của, khuôn vác đồ đạc la liệt và gọi nhau ơi ới.



Ngoài đường, phố xá vắng tanh, không người qua lại. Mọi người

thấp thỏm chờ đợi, lo sợ không biết chuyện gì sắp xảy ra. Cuối cùng thì họ cũng biết đó là lúc chiến tranh đã đến hồi kết thúc, miền Nam và miền Bắc đã thống nhất.

Chiến tranh đã chấm dứt nhưng có nhiều người đã bỏ lại quê hương, xứ sở, quê cha đất tổ để đi tìm cuộc sống mới nơi xứ người. Đa phần là những người giàu có, làm cho chế độ cũ hoặc cho Mỹ. Họ hấp tấp, gom góp tiền bạc, tài sản cùng vợ con và người thân rời thành phố. Họ không biết sẽ đi về đâu, sẽ làm cách nào để thoát thân nhưng họ biết chắc chặng đường trước mặt sẽ bấp bênh và đầy nguy hiểm.

Trước đó tôi là một cô sinh viên trường Luật ở thành phố Cần Thơ. Tôi đã học xong năm thứ nhất, vì tình hình đất nước lộn xộn cho nên trường cho thi cuối khóa trước ngày nghỉ hè. Nếu

tôi nhớ không lầm thì đó là tháng 3 năm 1975. Sau khi thi xong tôi trở về quê ở Sóc Trăng.

Tháng 12 năm 1979, Ba tôi và bốn đứa em vượt biên an toàn, được định cư ở Mỹ. Tôi phải ở lại Việt Nam để lo cho bà Nội, Mẹ tôi và bốn đứa em còn ở lại. Từ một cô sinh viên còn ngây thơ giờ đây tôi phải bưng trải, lăn lộn ngoài đời để kiếm sống qua ngày và chờ được đi đoàn tụ gia đình. Thoạt đầu, tôi cũng rất buồn bởi vì tôi rất ham học nay phải nghỉ học để lo cho gia đình. Nhìn bà Nội tôi càng ngày càng già yếu, Mẹ tôi phải xa Ba tôi và các em,... lòng tôi trĩu nặng gánh nặng gia đình và băn khoăn cho tương lai xa vời vợi,... Nhưng nghĩ lại, tôi cũng tự an ủi và không nản lòng bởi vì cực khổ, gian nan nào rồi cũng phải qua, sau cơn mưa trời lại sáng. Cuối cùng thì gia đình của tôi cũng được đoàn tụ vào tháng 11 năm 1991.

Kể từ tháng 4, 1975 đến nay đã hơn bốn mươi năm, nhìn lại Việt Nam vẫn còn là một nước nghèo nàn, lạc hậu; những xa hoa, tân tiến tại thành phố không thể che dấu được những cuộc sống bần hàn, cơ cực trong các xóm lao động và ở thôn quê. Thương cho người dân nghèo, thấp cổ bé miệng lúc nào cũng là tầng lớp phải chịu nhiều thiệt thòi, đau khổ.

Ngọc Xuân